

minister, der vil foreslaa Parlamentet at yde 300 Lstr. om Aaret til denne Opgave. Da Forhandlingerne derom bleve omtalte i den danske interparlamentariske Gruppe, hvoraf alle Folketingets Medlemmer ere Medlemmer, blev det udtalt af den daværende Konseilspræsident, at han vilde være rede til at foranledige, at der fra hans Ministerium fremkom Forslag om en Bevilling til den interparlamentariske Union ogsaa fra Danmarks Side. Jeg tvivler ikke paa, at den højtærede nuværende Konseilspræsident er af den samme Mening, og jeg henstiller til ham, om han ikke vil finde Anledning til at foranledige, at der allerede i Aar fra dansk Side maatte blive bevilget et Beløb til dette Formaal.

Formanden: Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds har Ordet.

Dinesen: Jeg fratælder Ordet.

Sabroe: Der blev i Efteraaret afholdt et Møde af delegerede fra samtlige Købstæders Hjelpekasser, ved hvilket der i Modsetning til tidligere var Repræsentanter for alle politiske Anskuelser. Man saa endvidere ikke faa af de Kvinder, der ved sidste Valg blev valgte ind i Hjelpekassernes Bestyrelser. Denne Forsamling maa derfor siges at være et fuldgyldigt Udtryk for de Krav, der i Hjelpekassernes Bestyrelser rejses til det offentlige, om Hjælp til at fyldestgøre disse Kassers Øjemed. Man enedes der om at fremsende en Anmodning til Regering og Rigsdag gaaende ud paa, at der allerede i indværende Samling blev ydet et betydeligt større Beløb til Hjelpekasserne, og man formede sit Ønske derhen, at det vilde være formaalstjenligt, at der fra Statskassens Side ydedes $\frac{1}{3}$ af det Beløb, som Kommunerne til enhver Tid stillede til Raadighed for Hjelpekasserne. Sagen er jo den, at efter Lovens om Hjelpekasser har det vist sig, ikke just at der var større Trang, for Trangen har vel været den samme tidligere, som den er nu, men de trængende have fundet Vej til Hjelpekasserne. Nu banke de paa, og de forskellige Hjelpekassers Bestyrelsers Medlemmer, uanset politiske Anskuelser og uanset, hvor de have hjemme, maa nu erkende, at man staar overfor et meget betydeligt socialt Krav. Vi have jo blandt andet den Opgave i Hjelpekasserne at komme de Folk, som ere mellem 50 og 60 Aar, til

Hjælp, de Folk, hvis Arbejdsevne er svigtende, saa at de ikke ere i Stand til ved deres eget Arbejde at skaffe sig deres Udkomme. Det er ikke store Summer, det drejer sig om at yde til den enkelte. Undertiden kan en Enke eller Mandsperson paa noget over 50 Aar, hvis Arbejdsevne er svigtende, hjælpes med blot 30—40 Kroner om Aaret. Det er tilstrækkeligt til, at de saa nogenlunde kunne klare sig og imødesee den Tid, da de fylde de 60 og kunne komme i Betragtning ved Alderdomsunderstøttelsesloven.

Men foruden denne Kategori af trængende have vi jo mange andre, og jeg skal her nævne, at der fra Hjelpekassernes Side i de senere Aar er søgt tilvejebragt mellem Fattigudvalgene og dem et Samarbejde, ved Hjælp af hvilket man har ment at kunne udrense fra Fattigvæsenet alle de brave og arbejdsomme Elementer, som egentlig aldrig burde have været ind under det offentlige Fattigvæsen. Denne Udrensning har fundet Sted navnlig i en Række Bykommuner, hvor Demokratiet har holdt sit Indtog, men jeg føjer til, som jeg har gjort det tidligere under Omtalen af denne Sag, at Æren for dette Fremskridt skyldes en Del meget frisindede Landkommuner. Dette Samarbejde mellem Fattigudvalgene og Hjelpekassernes Bestyrelser har ført med sig, at en Række Personer, som hidtil have været inde under det offentlige Fattigvæsen, og som egentlig kun havde faaet forholdsvis beskedne Summer, ere komne bort derfra og ind under Hjelpekasserne, saa at de nu staa som fri og uafhængige Mænd og Kvinder. Disse Bestræbelser fortjene at blive fortsatte, for det staar for mig, som det utvivlsomt staar for mange andre, at det, vi af fattige og trængende kunne vinde ind for Selvhjælpsprincippet og bort fra Fattigvæsenet, det betyder en Indvinding af arbejdsomme Kræfter i vort Samfund. Det er jo en Kendsgerning, en Erfaringsætning, som de, der have haft med kommunale Forhold at gøre, ville indrømme mig, at naar Folk først ere komne paa Fattigvæsenet — det gælder mangfoldige af dem —, saa gælder det blot for dem om at pine saa meget som muligt ud af det offentlige, og saa bliver Spørgsmaalet om, hvad de selv kunne yde til Opretholdelsen af deres og deres Familiers Eksistens, et underordnet Spørgsmaal. Men det har megen Betydning at styrke den enkeltes Lyst og Evne til ved eget Arbejde at skaffe sig sit Udkomme, og jeg